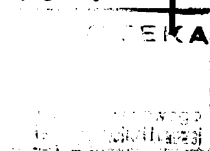

Warszawa, 2 czerwca 1938 r.

URZĄD PATENTOWY

G04c 11/04

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 26400.

Kl. ~~83 b~~ 5.

83 b 11/04

Pierre Salmon Legagneur
(Paryż, Francja),
Alexandre Bertrand
(Paryż, Francja)
i Société des Etablissements Henry Lepaute
(Paryż, Francja).

Układ synchroniczny do zegara.

Zgłoszono 28 grudnia 1935 r.

Udzielono 29 marca 1938 r.

Pierwszeństwo: 29 grudnia 1934 r. (Francja).

Wynalazek niniejszy dotyczy układu synchronicznego do zegara. W układzie tym na wahadełko zegara działa pole zmienne, wytworzone np. przy pomocy prądu z sieci rozdzielczej, w której częstotliwość prądu jest wielokrotną częstotliwością wahań tego wahadełka.

W znanych urządzeniach tego rodzaju należy zmienić zegar lub przynajmniej wykonać stosunkowo długą i żmudną pracę wyznaczenia i ustalenia poszczególnych narządów, niezbędnych do ustalenia zgodności.

Urządzenie według wynalazku jest wykonane w ten sposób, że można je ustalić natychmiast i w sposób łatwy. Poza tym urządzenie umożliwia uzyskanie dostatecznego tłumienia wahadełka, co jest potrzebne do należytego działania urządzenia.

Według wynalazku układ synchroniczny posiada cewkę, przez którą płynie prąd synchronizujący, oraz magnes stały, nałożony na cewkę w taki sposób, że obydwa te narządy są ułożone w szereg względem pola magnetycznego i połączone ze sobą sztywno np. przez przedłużenie rdzenia

cewki, tak iż otrzymuje się zespół, który przymocowuje się za pomocą śruby do tarczy mechanizmu zegarowego.

Ten układ synchroniczny działa na wahadełko zegara w taki sposób, że linie sił pola magnetycznego są skierowywane poprzecznie do płaszczyzny wahadełka, tak iż otrzymuje się odpowiednio tłumienie.

Wreszcie w celu uzyskania dobrego działania urządzenia szczelina, istniejąca pomiędzy języczkiem magnetycznym, przymocowanym na wieńcu wahadełka, i wkładkami, jest jak najbardziej zmniejszona.

Na rysunku uwidoczniono przykład wykonania wynalazku, przy czym fig. 1 przedstawia układ synchroniczny w widoku z przodu, a fig. 2 — przekrój wzdłuż linii II — II na fig. 1.

Układ synchroniczny składa się z cewki 1, w której płynie prąd, otrzymany z sieci miejskiej, oraz ze stałego magnesu 2, połączonego sztywno z tą cewką. Obydwa te elementy magnetycznie są połączone w szereg pod względem magnetycznym na płytkach 3 i 4. Przymocowanie magnesu do cewki może być uskutecznione za pomocą nagwintowanego sworznia 5a rdzenia 5 i poprzeczki 6 oraz nakrętki 7.

Całość jest przymocowana do tarczy 8 mechanizmu zegarowego w odpowiednim miejscu np. za pomocą śrub 9. Pomiedzy języczkiem 10 z metalu magnetycznego, przymocowanym do wahadełka 11, i wkładkami 3 i 4 istnieje wąska szczelina. Drugi języczek 12 z metalu niemagnetycznego jest również przymocowany do wahadełka i ma na celu zrównoważenie pierwszego języczka.

Należy zaznaczyć, że linie sił pola magnetycznego są skierowane poprzecznie do płaszczyzny wahadełka, co zwiększa tłumienie i tym samym pozwala na otrzymanie urządzenia, działającego zadowalająco.

Poza tym układ taki w porównaniu do

znanych układów posiada pewną wyższość. Unika się tu wiercenia górnej tarczy mechanizmu zegarowego i dość kłopotliwego nastawiania śrubek.

Ponadto w razie uszkodzenia cewki można wymienić cały zespół po wykręceniu tylko dwóch śrub.

Oczywiście wynalazek niniejszy może być wykonany według innych odmian, opartych na tej samej zasadzie. A więc np. w szczególności można zastosować jakikolwiek inny sposób umocowania magnesu na cewce.

Urządzenie powyższe nadaje się równie dobrze do mechanizmów zegarowych czy sto mechanicznych, które należy zsynchronizować, jak i do sieciowych zegarów elektrycznych z rezerwą lub bez rezerwy napędu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Układ synchroniczny do zegara, którego synchronizacja uskutecznia się przez działanie pola zmiennego, wytwarzanego np. przy pomocy prądu z sieci miejskiej, na wahadełko, znamienne tym, że składa się z cewki oraz magnesu, które są ułożone w szereg pod względem magnetycznym i sztywno połączone ze sobą, przy czym całość jest przykręcona do tarczy mechanizmu zegarowego.

2. Urządzenie według zastrz. 1, znamienne tym, że magnes jest połączony z cewką za pomocą przedłużonego rdzenia cewki.

Pierre Salmon Legagneur.
Alexandre Bertrand.
Société des Etablissements
Henry Lepaute.
Zastępca: M. Skrzypkowski,
rzecznik patentowy.

